

โครงร่างวิจัย

เรื่อง การศึกษาบทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีน กลวิธีการเล่าเรื่องและความเปรียบใน
นวนิยายแปลจีน เรื่อง “ตลอดกาลน่านานแค่นั้น”

โดย

นางสาว อรณิชา แปลงเงิน

รหัสนักศึกษา 05590656

โครงร่างวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 111 ระเบียบวิธีวิจัยเอเชียศึกษา

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อวิจัย	การศึกษาบทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีนและกลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายแปลจีน เรื่อง “ตลอดกาลนานแค่ไหน”
ชื่อนักศึกษา	อรณิชา แปลงเงิน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์วีรวัฒน์ อินทรพร
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาบทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีนและกลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายแปลจีน เรื่อง “ตลอดกาลนานแค่ไหน” ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของสตรี กลวิธีการเล่าเรื่องและศึกษาการใช้ความเปรียบในนวนิยายเรื่องนี้ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เขียนได้บรรยายเกี่ยวกับบทบาทของสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีนนั้นได้อย่างชัดเจน โดยกำหนดให้ตัวละครหลักเป็นตัวแทนของสตรีค่านิยมแบบเก่าที่สามารถเปรียบเทียบกับตัวละครอื่นที่เป็นตัวแทนของสตรีค่านิยมแบบใหม่ได้อย่างง่ายดายด้านกลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้เป็นแบบนวนิยายแนวใหม่ โดยในแง่ของโครงเรื่องผู้เล่าเรื่องและมุมมองในการเล่าเรื่อง ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องอันชาญฉลาดด้วยการเล่าเรื่องผ่านสรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ฉัน” ทำให้ผลงานของเขามีเอกลักษณ์และแนบเนียนด้วยการเล่าเรื่องผ่านตัวละครที่เป็นผู้สังเกตการณ์ ซึ่งเป็นตัวละครที่ใกล้ชิดกับตัวละครเอก การเล่าเรื่องผ่านสรรพนามบุรุษที่ การใช้ความเปรียบประกอบในการดำเนินเรื่อง โดยมีการใช้โวหารภาพพจน์หลากหลายประเภท ุ้ได้แก่ อุปมาโวหาร บุคลวัต สัทพจน์และอติพจน์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายขึ้น

คำสำคัญ : บทบาทสตรี, ค่านิยมแบบเก่า

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาบทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีนและกลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายแปลงจีน เรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPPENDENT STUDY)

บทความวิจัยฉบับนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์วีรวัฒน์ อินทรพร อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการปรับปรุงแก้ไขบทความวิจัยฉบับนี้ให้ดีขึ้น ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขออภัยไว้ ณ ที่นี้

อรณิชา แปลงเงิน

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
1. บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	11
1.3 ขอบเขตการศึกษา	11
1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น	11
1.5 วิธีการดำเนินวิจัย	12
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	12
2. ทบทวนวรรณกรรม	12
3. โครงเรื่อง	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
4. กลวิธีการเล่าเรื่อง	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
5. บทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีน	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
6. การใช้ความเปรียบ	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
7. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
บรรณานุกรม	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า
ประวัติย่อผู้วิจัย	
	ผิดพลาด! ไม่ได้กำหนดที่คั่นหน้า

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความสนใจและความนิยมอย่างยิ่ง สาเหตุหนึ่งมาจากการที่นวนิยายประกอบด้วยศาสตร์และศิลป์แห่งการประพันธ์คือ ผู้เขียนจะต้องมีทั้งความรู้เกี่ยวกับศาสตร์การประพันธ์ นวนิยายและมีศิลปะการประพันธ์ผสมผสานกันเป็นกลวิธีที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองการที่ผู้เขียนใช้กลวิธีที่น่าสนใจจะทำให้นวนิยายแต่ละเรื่องสามารถสร้างจินตนาการที่สนุกสนานและมีคุณค่าในการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้ความคิดแก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นคุณค่าประการสำคัญที่ทำให้นวนิยายได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างแพร่หลายเสมอมา

กล่าวได้ว่านวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพสังคม บทบาท ได้แก่ ค่านิยมในด้านต่าง ๆ โลกทัศน์ของคนในสังคม และทำให้เห็นวิถีชีวิตของคนในสังคมได้ ดังที่ นิธิ เอียวศรีวงศ์ (2545 : 26) กล่าวไว้

“งานวรรณกรรมเป็นกระจกสะท้อนสังคมที่วรรณกรรมนั้นถูกสร้างขึ้น แม้ว่าวรรณกรรมจะสะท้อนให้เห็นสังคมได้เพียงบางส่วนเลี้ยวเท่านั้น แต่ที่สำคัญ คือการนำเสนอค่านิยมบางเรื่องของยุคสมัยนั้นตลอดจนโลกทัศน์ของผู้คนในสมัยต่าง ๆ ถือเป็นหลักฐานที่มีคุณค่าอย่างสูงในการศึกษาประวัติศาสตร์ทางความคิดที่หาหลักฐานอื่นเทียบได้ยาก”

นวนิยายเปรียบเสมือนกระจกสะท้อนสังคม วรรณกรรมจะสะท้อนชีวิตในแต่ละยุคสมัยไม่ว่านักเขียนจงใจหรือไม่ก็ตามการสะท้อนสังคมของวรรณกรรมไม่ได้ปรากฏในรูปแบบของเอกสารทางประวัติศาสตร์จะมีเนื้อหาเฉพาะข้อเท็จจริงแต่จะสะท้อนถึงประสบการณ์ของผู้เขียนเหตุการณ์ความเป็นจริงของสังคมและ

มีจินตนาการของผู้เขียนสอดแทรกอยู่ นวนิยายจึงเปรียบเสมือนกระจกที่สะท้อนสภาพสังคมในแต่ละยุคสมัย
 สุชาติ สวัสดิ์ศรี (2518 : หน้าคานา) กล่าวว่า

“ความเป็นจริงในวรรณกรรมโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเขียนของต่างชาติหรือของ ไทยเองก็ตามปรากฏการณ์
 สำคัญอย่างหนึ่งที่เราไม่สามารถปฏิเสธได้ก็คือวรรณกรรม เป็นกระจกเงาที่สะท้อนภาพสังคมและเป็นดัชนีชี้
 แนวของกระบวนการทาง วัฒนธรรมตลอดจนเสนอให้เห็นการยึดถือคุณค่าต่าง ๆ ของคนในสังคมแต่ละยุค
 สมัยความเป็นไปทางการเมือง ความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ ระดับการศึกษาฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่สะท้อน
 ออกมาให้เราได้อ่านจากคนอ่านและคนเขียน”

นวนิยายเป็นงานวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากผู้อ่านอย่างสม่ำเสมอ นวนิยาย
 ประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากคือประเภทนวนิยายรัก (Romance fiction) ซึ่ง
 เป็นนวนิยายที่เน้นความสัมพันธ์ของบุคคลเป็นแกนกลางของเรื่องวิธีเขียนจะเน้นถ่ายทอดความรู้สึกของตัว
 ละครเป็นสำคัญซึ่งตอนจบของนวนิยายประเภทนี้ไม่ตายตัวเสมอไปมีทั้งนำไปสู่ตอนจบที่มีความสุขและนำไปสู่
 ตอนจบที่ไม่สมหวัง วิธีเขียนนวนิยายประเภทนี้สามารถสอดแทรกเข้าไปอยู่ในนวนิยายประเภทอื่นๆ ได้อีก
 มากมาย นอกจากนี้มีนวนิยายแปลจีนเป็นภาษาไทยที่ได้รับการตอบรับเป็นอย่างมากในประเทศไทยอีกเรื่องห
 ึ่งคือ “ตลอดกาลนานแค่ไหน” หรือ “永远有多远” แต่งโดยเฉียวหนิงและเป็นพระราชนิพนธ์แปล
 ในกรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นวนิยายเรื่อง “ตลอดกาลนานแค่ไหน” เป็น1 ใน10 นวนิยายที่ทรงอิทธิพลของจีน เนื้อเรื่องจะ
 สะท้อนชีวิตที่เต็มไปด้วยการสะท้อนภาพสังคม วิธีชีวิต วัฒนธรรมและประเพณีของสังคมจีนของยุคปัจจุบัน
 ผ่านตัวละครที่มีชีวิตโลดแล่นอยู่ใน “หุ่ท่ง” สายหนึ่งหรือเรียกว่าตรอกซอย อันเป็นชุมชนย่านตรอกซอยดั้งเดิม
 ของกรุงปักกิ่ง ซึ่งกำลังถูกค่านิยมของสังคมสมัยใหม่รุกไล่ เจกเช่นเดียวกับคุณธรรมของสังคมยุคเก่า ที่ถูก
 ทำหายจากความเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่

“ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” หรือ “永远有多远” เป็นพระราชนิพนธ์แปลเล่มที่ 9 ใน กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระองค์ทรงสนพระราชหฤทัยทรงมุ่งมั่นในการศึกษาภาษาจีนตั้งแต่ช่วงปี พุทธศักราช 2523 รวมถึงทรงศึกษาจีนวิทยามาอย่างต่อเนื่องยาวนาน พระองค์จึงทรงเป็นผู้รอบรู้เกี่ยวกับภาษาจีนและจีนวิทยาและทรงพระปรีชาสามารถในการแปลวรรณกรรมจีนอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับบทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีนที่เขียนออกมาในรูปแบบนวนิยายแปลจีน เรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน”
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน”
3. เพื่อศึกษาการใช้ความเปรียบเทียบเพื่อเสนอแนวคิดในนวนิยายเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน”

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ผู้ศึกษามุ่งศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” พระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดย นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ พิมพ์ครั้งที่ 2 พุทธศักราชที่ 2557 โดยจะศึกษาทั้งในด้านค่านิยมเกี่ยวกับสตรี กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ความเปรียบเทียบแนวคิดนวนิยายเรื่องนี้

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในบทความวิจัยนี้การจะอ้างอิงข้อความจากนวนิยายมาประกอบคำอธิบายผู้วิจัยจะใช้วงเล็บระบุเลขหน้าทีปรากฏข้อความในนวนิยายท้ายข้อความ ดังตัวอย่าง

“ถ้าปากกิงเป็นไปไม่หู่ทงจะเป็นเส้นใบ ถ้าเธอมองไปไม้นี้ในแสงอาทิตย์ เธอจะเห็นมันโปร่งใสแฉวาววาว”

(หน้า 18)

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1.5.1 อ่านนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่นั้น”

1.5.2 ค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและเอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า

1.5.3 กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1.5.4 วิเคราะห์บทบาทสตรี กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ความเปรียบเทียบแสดงของนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่นั้น”

1.4.5 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปแบบของบทความวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของสตรีของนวนิยายแปลจีน เรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่นั้น”

1.5.2 เพื่อให้ทราบถึงกลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายแปลจีนเรื่องนี้

1.5.3 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์พิจารณาของนวนิยายแปลเรื่องอื่นต่อไป

2. ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสะท้อนสังคม บทบาทสตรีและกลวิธีการเล่าเรื่อง ดังนี้

เขียน อธิระวิทย์ (2517) เขียนหนังสือเรื่อง “ วิวัฒนาการการปกครองของจีน ” โดยกล่าวถึงความเสื่อมโทรมของระบบจักรพรรดิ ซึ่งเกิดจากประเทศมหาอำนาจเข้ามาแทรกแซงทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และการเข้ามาของจักรวรรดินิยมในประเทศจีน กล่าวคือการเผยแผ่ศาสนาคริสต์และวัฒนธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามา และสอนศาสนาคริสต์และสอนวิทยาการสมัยใหม่ เช่น วิชาดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ กิจกรรมทางการค้าทางเศรษฐกิจ เมืองกวางตุ้ง เมืองท่าทางชายฝั่งของจีนทางตอนใต้กลายเป็นศูนย์การค้าระหว่างประเทศจีนและประเทศตะวันตก การทำสงคราม สงครามฝิ่น การขัดแย้งระหว่างประเทศจีนและประเทศอังกฤษ ทำให้มีสนธิสัญญาทางการค้ารวมไปถึงการคุกคามของประเทศต่างต่างอย่าง รัสเซีย และ ญี่ปุ่น

รินฤทัย สัจจพันธุ์ (2559) เขียนหนังสือเรื่อง “ชวนอ่าน ชวนคิด พินิจวรรณกรรมร่วมสมัย” เกี่ยวกับวิจารณ์วรรณกรรม 52 บท มีบทวิจารณ์วรรณกรรมเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” โดยวิจารณ์เกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่อง ภาษาของผู้แต่ง ความขัดแย้งภาพเปรียบเทียบของตัวละครและสังคม ผู้แต่งมีการใช้ภาษาที่สละสลวย เรียบง่าย มีการชี้แจงอย่างละเอียดของความหมายศัพท์เฉพาะทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายเปรียบเทียบบทบาทของตัวละครในด้านวัฒนธรรม ค่านิยมสมัยเก่ากับค่านิยมสมัยใหม่ได้อย่างเด่นชัดและภาพเปรียบเทียบสังคมของหญิงที่เป็นเสมือนตัวแทนสังคมเก่าของจีน

วารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2545) เขียนหนังสือเรื่อง “สตรีนิยม ขบวนการและแนวความคิดทาง สังคมแห่งศตวรรษที่ 20” โดยศึกษาพื้นฐานของผู้หญิงตามแนวคิดสตรีนิยมแบบต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างทางสรีระระหว่างเพศชายและเพศหญิงได้นำไปสู่ความเชื่อที่ว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกัน ในทางอื่น ๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญา ความสามารถ จิตใจและอารมณ์ความเชื่อ เช่น นำไปสู่การจัดแบ่งพื้นที่ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงตามที่ปรากฏในแนวคิดของเฮเกล ที่กล่าวว่า ชีวิตทั้งหมดของผู้หญิงอยู่ที่

ครอบครัวแต่สาระของชีวิตผู้ชายอยู่ที่รัฐและอาชีพ ครอบครัวเป็นเพียงบางส่วนของชีวิตผู้ชายเท่านั้น นอกจากนี้เฮเกลยังมองว่า ผู้หญิงขาดความสามารถในเรื่องเหตุผลและมีพฤติกรรมอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกและความคิดเห็นหรือตามความเชื่อแบบตะวันตกที่กล่าวว่า ขอบเขตของความเป็นชายหมายถึงชีวิตสาธารณะ การผลิตชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมซึ่งขัดแย้งกับขอบเขตความเป็นหญิงที่เป็นเรื่องส่วนตัวชีวิตในบ้านและการสืบพันธุ์

อรรถจักร ตยานุรักษ์ (2548) ได้กล่าวถึงผู้หญิงญี่ปุ่นไว้ในหนังสือเอง Japanization ว่าผู้หญิงญี่ปุ่นถูกความคาดหวังของสังคมกำหนดให้รับบทบาทเพียงสองอย่างคือ แม่และภรรยาเป็นบทบาทที่ต้องอาศัยภูมิปัญญาเดิมในการจรรโลงเอาไว้มากที่สุด ผู้หญิงญี่ปุ่นและสังคมญี่ปุ่นถูกทำให้เชื่อว่าหน้าที่ของแม่บ้านที่ดีจะต้องเป็นทาสรับใช้สามีและลูกนั้นเป็นคุณสมบัติของผู้หญิงญี่ปุ่นโดยแท้ ด้วยความคาดหวังและการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ของผู้หญิงเช่นนั้นจึงเป็นปัจจัยกำหนดให้ผู้หญิงญี่ปุ่นส่วนใหญ่พยายามทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ผู้หญิงญี่ปุ่นที่แต่งงานแล้วจึงเป็นเหมือนส่วนประกอบที่สำคัญของบ้านเพราะค่านิยมของคนญี่ปุ่น การแต่งงานจะเป็นการแต่งงานระหว่างครอบครัวหนึ่งต่ออีกครอบครัว มิใช่การแต่งงานระหว่างบุคคลต่อบุคคล เห็นได้จากตัวละคร โยชิเอะที่ต้องรับหน้าที่ดูแลแม่สามีที่ป่วยเป็นอัมพาตกว่าหกปีแล้วหลังจากที่สามีเสียชีวิตเงินประกันชีวิตที่ได้มาตอนสามีตายก็ต้องนำมาใช้จ่ายในการดูแลคนป่วย เธอทำงานกะกลางคืนเพราะกลางวันต้องคอยดูแลแม่สามี โยชิเอะเข้าบ้านไม่เก่าอยู่กับลูกสาวและแม่สามี ซึ่งบอวอลไปด้วยกลิ่นอุจจาระและปัสสาวะของแม่สามี โยชิเอะต้องทนทั้งกลิ่นและจัดการทำความสะอาดของเสียเหล่านั้น

ส่วนงานวิจัยที่มีการศึกษาผู้หญิงในวรรณกรรมซึ่งสัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้วิจัยจะศึกษากับนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” มีดังนี้

เพ็ญแข งามดวงใจ (2541) ได้ศึกษา“ผู้หญิงในนวนิยายของวิลล คิริไฟบูลย์” ผลการศึกษาพบว่า บทบาทในฐานะบุตรสาวที่ดีจะต้องประพฤติตนอยู่ในกรอบของประเพณีและค่านิยมของสังคม บทบาทภรรยาที่ดีจะต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ซื่อสัตย์ต่อสามี บทบาทในฐานะมารดาจะต้องมีความเสียสละเพื่อครอบครัว ส่วนบทบาทในการ ประกอบอาชีพผู้หญิงสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและเป็นที่พึ่งของครอบครัวได้

พัชนี ตั้งยีนยง (2545) เขียนบทความวิจัยเรื่อง“สตรีจีน: วิถีพัฒนาสู่การศึกษาสมัยใหม่” โดยศึกษา ตำราคำสอนของผู้หญิงจีนในสมัยจารีต ผลการศึกษาพบว่า ตำรา คำสอนของสตรีนั้น ปรากฏขึ้นครั้งแรกใน สมัย ราชวงศ์ฮั่นเนื่องจากในสมัยนี้เริ่มยึดถือลัทธิขงจื้อเป็นรากฐานที่มั่นคงทางสังคมและทางการเมือง ผู้ปกครองในสมัยราชวงศ์ฮั่น ต้องการให้สังคมมีระเบียบ จึงวางแผนจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์โดย นำหลักจริยธรรมของขงจื้อมาใช้เป็นหัวใจในการกำหนดแบบแผนพฤติกรรมของผู้คนในสังคม ตำราคำสอน สตรีจึงเกิดขึ้นเพื่อสอนผู้หญิงว่า ควรมีบทบาทและแบบแผนพฤติกรรมอย่างไร ตำราคำสอนที่มีชื่อเสียงและมี อิทธิพลมากต่อผู้หญิงจีนได้แก่ ชิวประวัติวีรสตรีของหลิวเซียงและคำกล่าวเตือนสตรีของปิ่นเจา

ปิ่นอนงค์ อัมปะละ (2548) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายของโบทัน ตาม แนววาทกรรมวิเคราะห์” การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคม ในนวนิยายของ โบทันตามแนววาทกรรมวิเคราะห์จากนวนิยายของโบทันที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในช่วงปี พ.ศ. 2535-2540 จำนวน 9 เรื่อง ได้แก่ เกิดแต่ตม, ไฟในดวงตา, นวลนางข้างเขียง, ดาวแต้มดิน, ทิพยดุริยางค์, เพรียงกรรม, คลื่นเหนือน้ำ , ซุ้มสะบันงาและรอยอดีต วิธีการวิเคราะห์วาทกรรม พิจารณาการเดินเรื่องจากตัวละคร ฉาก บทสนทนา และ โครงเรื่อง ผ่านคำและประโยค โดยผู้วิจัยใช้วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคม 5 ด้าน คือ ภาพสะท้อนด้านเศรษฐกิจ ครอบครัว การศึกษา ชีวิตความเป็นอยู่และปัญหาสังคม ผลการวิจัยพบว่า ภาพสะท้อนสังคมทั้ง 5 ด้านเป็น ภาพสะท้อนของชนชั้นกลางในสังคมเมืองหลวงภายใต้เศรษฐกิจฟองสบู่ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานการบริโภคเพื่อ ยกฐานะฐานะทางสังคม นอกจากนี้สถานะภาพของชนชั้นกลางยังเกี่ยวข้องกับสภาวะครอบครัวซึ่งเป็นปัจจัยที่ กำหนดระดับการศึกษาอาชีพและวิถีชีวิตของคนในสังคมให้แตกต่างกันตามค่านิยมอันเกิดจากการรับเอา

วัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาปรับใช้ เกิดการเปลี่ยนแปลงหลังจากการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตดั้งเดิมให้ทันสมัยและแสดงออกทางพฤติกรรมด้วยการใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อ ไม่มีการวางแผนตามแนวทางที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดผลกระทบตามมาคือการเกิดปัญหาสังคมที่เป็นผลสะท้อนมาจากการกระทำของคนในสังคม

วรัญชลี นรินทร์ (2552) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “ภาพสะท้อนของสตรีจีนผ่านวรรณกรรมจดหมายลับไปเทอ (Snow Flower and the Secret Fan)” โดยศึกษาความเป็นมาของวรรณกรรมจดหมายลับไปเทอบริบททางเศรษฐกิจการเมืองและสังคมวัฒนธรรมรวมทั้งสถานะภาพและบทบาทของผู้หญิงจีนในสมัยราชวงศ์ชิง ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงจีนในสมัยราชวงศ์ชิงถูกบีบคั้นอย่างไร้หน้หน้าว่า จะทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมวัฒนธรรมในสมัยนั้นผู้หญิงจีนมีสถานะภาพเป็นรองผู้ชายทั้งประเพณีมิดแท้ การถูกเอาใจเอาเปรียบทางเพศ เป็นต้น

วรัญญา ชนะสิทธิ์ (2557) เขียนสารนิพนธ์เอง “การวิพากษ์วัฒนธรรมจีนสมัยเก่าผ่านตัวละครและฉากเรื่องตลอดกาลน่านานแคไหนด” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างตัวละครและฉากของเรื่อง ตลอดกาลน่านานแคไหนดเพื่อวิพากษ์วัฒนธรรมจีนเก่า และวัฒนธรรมจีนสมัยใหม่ในกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลก ปัจจุบันได้อย่างแยกกาย นอกจากผู้เขียนจะสอดแทรกความเป็นวัฒนธรรมจีนเก่าและใหม่ที่มีความต่างกันอย่างสุดขั้วผ่านเรื่องราวและการกระทำของตัวละครแล้วยังเน้นย้ำให้เห็นถึงความเป็นวัฒนธรรมจีนเก่าที่กำลังถูกรื้อถอนวัฒนธรรมจีนสมัยใหม่คุกคามและทำลายผ่านฉากหุ่่งที่กำลังจะถูกรื้อทิ้งและสร้างสิ่งที่เป็นความเจริญทางวัตถุเข้ามาแทนที่ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งสำคัญที่เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นคือการต่อรองระหว่างกันและพยายามปรับตัวเข้าหากันเพื่อให้อยู่ร่วมกันได้ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นไปได้ยากนอกจากนี้เรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมจีนเก่าภายใต้โลกที่เปลี่ยนแปลงไป เห็นได้ว่าวัฒนธรรมจีนสมัยใหม่ได้กลืนกินวัฒนธรรมจีนเก่าอย่างต่อเนื่องทำให้วัฒนธรรมจีนเก่าต้องปรับตัวเพื่อดำรงอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของโลกต่อไป

ปวีณา เดชโหมด (2560) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนา กลวิธีในการแต่ง กลวิธีการใช้ภาษาและเพื่อศึกษาแนวคิดที่สะท้อนในนวนิยายแปลจีนเรื่อง เต้าหู้ไซซี ผลการศึกษาพบว่า มีการเปิดเรื่องด้วยเหตุ การณ์ที่ตัวละครเอกของเรื่องแต่งงานกัน เพื่อรักษาศักดิ์ศรีของครอบครัว การดำเนิน เรื่องมีการผูกปมสร้างความขัดแย้งทั้งหมด 2 ประการ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตนเอง การปิดเรื่องจบแบบสุขนานุกรม แก่นเรื่องคือความรักสามารถเปลี่ยนแปลงคนที่แข็งกระด้างให้อ่อนโยนลงได้ ตัวละคร แบ่งได้ 2 ประเภท คือ ตัวละครหลักและตัวละครรอง ส่วนใหญ่เป็นตัวละครน้อยลักษณะนิสัย ฉากในเรื่องเป็นฉากสมมติ บทสนทนาสามารถบอกเพศ อายุลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่องได้ กลวิธีการแต่งเป็นแบบรู้แจ้ง ดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน ด้านการใช้โวหารและภาพพจน์มีโวหาร 3 ประเภท คือ บรรยายโวหาร อธิบายโวหารและพรรณนาโวหาร ภาพพจน์มี 6 ประเภท คือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อดิพจน์ สัทพจน์ สัญลักษณ์แนวคิดที่สะท้อนในเรื่องคือแนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเพศ แนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางสังคม แนวคิดเรื่องบทบาทและหน้าที่ของผู้ชาย ผู้หญิงและแนวคิดเรื่องวัฒนธรรม

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงการวิจารณ์วรรณกรรมร่วมสมัยที่ได้รับความนิยมและมีเอกลักษณ์อย่างโดดเด่นตามรูปแบบวิธีการเขียนของแต่ละผู้เขียน เช่น หนังสือของ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ (2559) ส่วนวารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2545) กล่าวถึง สตรีนิยมและพื้นฐานของผู้หญิงตามแนวคิดสตรีนิยมแบบต่าง ๆ ส่วนอรธจักร ตยานุรักษ์ (2548) กล่าวถึงบทบาทสตรีญี่ปุ่น โดยสังคมญี่ปุ่น กำหนดให้สตรีรับบทบาทเพียงแม่และภรรยาเท่านั้นเป็นคุณสมบัติของผู้หญิงญี่ปุ่นโดยแท้

ส่วนงานวิจัยของ วรัญญา ชนะสิทธิ์ (2557) ศึกษา นั้น มีประเด็นศึกษาที่แตกต่างกับผู้วิจัยในด้านวัตถุประสงค์ในการวิจัยและผลการศึกษาแตกต่างกันและผู้วิจัยคาดหวังว่าการที่ผู้วิจัยศึกษาวรรณกรรมเรื่องนี้เพิ่มเติมจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องที่สะท้อนจากวรรณกรรมเรื่องนี้มากขึ้น ส่วนงานวิจัยเรื่องอื่นศึกษา

เกี่ยวกับบทบาทของสตรีในสังคม ภาพสะท้อนของสตรีจีนเช่น งานวิจัยของ เพ็ญแข งามดวงใจ (2541) พชณี ตั้งยี่นง (2545) ปิ่นอนงค์ อ่ำปะละ (2548) วรรษุชลี นรินทร์ (2552) ส่วนปวีณา เดชโหมด (2560) กล่าวถึง องค์ประกอบของวรรณกรรมที่สำคัญ รวมไปถึงกลวิธีในการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาเพื่อศึกษาแนวคิดสะท้อน ในนวนิยายแปลจีน

การศึกษางานวิจัยเหล่านี้ช่วยเป็นแนวทางให้การวิเคราะห์สะท้อนสภาพสังคม บทบาทสตรีที่สะท้อน ผ่านความคิดของตัวละคร ลักษณะสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน รวมไปถึงภูมิหลังที่ส่งผลต่อความคิดและการแสดงออกของตัวละครด้วย

3. โครงเรื่อง

โครงเรื่องของ *“ตลอดกาลนะนานแค่วันนี้”* คือต้องการถ่ายทอดความคิดเกี่ยวกับสตรีโดย ถ่ายทอดเรื่องราวผ่าน “ฉัน” โดย “ฉัน” เป็นพี่สาวคนสนิทของตัวละครหลักเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ซึ่งตัวละครหลักเรื่องนี้ มีชื่อว่า “ไป๋ต้าสิ่ง” เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตางดงามเหมือนกับตัวละคร หลักเรื่องอื่น ๆ แต่เธอเป็นหญิงสาวที่งดงามในด้านนิสัยและจิตใจ เธอมีคุณธรรม ซื่อสัตย์ เอื้อเฟื้อต่อ ผู้อื่น มีน้ำใจ อยู่ในกรอบวัฒนธรรมของ คนจีนตามค่านิยมแบบเก่าที่ต้องปฏิบัติตามจารีตประเพณี รักนวลสงวนตัวให้ความสำคัญแก่ครอบครัวและ รักพี่น้องในสายเลือดของตนยิ่งกว่าสิ่งใดโดยอมสละ ความสุขของตนเองเพื่อผู้อื่น เธอถูกเอาเปรียบอยู่เสมอ เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่มองโลกในแง่ดีจนเกินไป ทำให้ไม่ สามารถตามความคิดของผู้อื่นที่ไม่หวังดีกับเธอได้ทัน นอกจากนี้ไป๋ต้าสิ่งไม่เคยสมหวังใน ความรัก เธอถูกผู้ชายที่เธอรักชื่อว่า “กวนเฟิงหยู่ว” หลอกหลวงและทิ้งเธอ ไปแต่งงานกับลูกพี่น้องของเธอ มีชื่อว่า “เสี่ยวเฟิน” เนื่องจาก เสี่ยวเฟินเป็นหญิงสาวที่รูปร่างหน้าตางดงาม กว่า ไป๋ต้าสิ่ง เสี่ยวเฟินเป็นหญิงสาวที่มีค่านิยมแบบใหม่ที่ผู้ชายสามารถเข้าถึงตัวได้ง่ายและไม่ถือตัวซึ่ง แตกต่าง จากไป๋ต้าสิ่งโดยสิ้นเชิง แต่ถึงแม้เธอไม่สมหวังในความรัก แต่เธอก็ยังคงเชื่อในความรักอยู่เรื่อยมา เพราะเธอเชื่อว่าความรักเป็นสิ่งสูงส่ง ความรักคือการให้ คือการเสียสละอย่างไม่มีสิ้นสุด เธอจึงพยายามอีกครั้ง เพื่อที่จะเริ่มต้นใหม่เปลี่ยนแปลง ตนเองให้มีรูปร่างหน้าตางดงามตามค่านิยมยุคใหม่เหมือนกับผู้หญิงคนอื่น และถึงแม้เธอจะ พยายามเปลี่ยนตนเองตามค่านิยมของยุคใหม่ทั้งเปลี่ยนการแต่งกาย เปลี่ยนวิถีการใช้ชีวิต และปฏิบัติตามวัฒนธรรมชาวตะวันตกที่ได้เข้ามาในสังคมจีนเหมือนกับผู้หญิงอื่น แต่เธอก็ไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงได้ เธอทำไม่สำเร็จ เธอยังคงเป็นไป๋ต้าสิ่งคนเดิมที่มีนิสัยที่เปี่ยมไป ด้วยคุณธรรม มองโลกในแง่ดี และอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมจีนและค่านิยมแบบเก่า

4. กลวิธีการเล่าเรื่อง

การศึกษานวนิยายแปลเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่ไหน” ผู้วิจัยได้พบเกี่ยวกับองค์ประกอบหนึ่งที่มีส่วนทำให้นวนิยายน่าสนใจและได้รับความนิยมคือ กลวิธีการเล่าเรื่อง เมื่อพูดถึง “กลวิธีการเล่าเรื่อง” โดยทั่วไปแล้วจะนึกถึงกลวิธีในการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่องเป็นหลัก แต่ถ้าพิจารณาให้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นจะพบว่า ผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหาของเรื่องด้วยกลวิธีที่มีเอกลักษณ์และน่าสนใจในงานเขียนนวนิยายแนวใหม่

กลวิธีการเล่าเรื่อง หมายถึง วิธีการที่จะเล่าเรื่องให้ผู้อ่านได้รับรู้โดยผ่านสายตาหรือผ่านการ รับรู้ ของใคร มีเจตนากล่าวถึงผู้เล่าเรื่องว่าผู้แต่งให้ใครเป็นผู้เล่าเรื่องให้ผู้อ่านรับรู้ได้อย่างไร ผู้ศึกษาจะแบ่งการศึกษาเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1. ผู้เล่าเรื่อง และ 2. การเล่าเรื่องที่สัมพันธ์กับเวลาดัง สมเกียรติ รัชชมนณี (2558 : 105) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. ผู้เล่าเรื่อง

การเลือกผู้เล่าเรื่องเป็นวิธีการนำเสนออย่างหนึ่งของผู้เขียนว่าใครจะเป็นผู้เล่าเรื่องซึ่ง ผู้เล่าเรื่องมีอยู่ 2 ประเภท คือ 1.ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง (Internal Narrator) และ 2.ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง (External Narrator)

1.1 ผู้เล่าที่เป็นตัวละครในเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลัก การเล่าเรื่องเช่นนี้ทำให้ ผู้อ่านมีความรู้ผ่านการรับรู้จากตัวละครหลักเท่านั้น ไม่อาจรับรู้ความคิด ความรู้สึกของตัวละครอื่นได้

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยานเป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ได้เป็นตัวละครหลักแต่ในเรื่องที่เป็นพยาน รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลักและนำเรื่อง ๆ นั้นมาเล่า ลักษณะของผู้เล่าเรื่องประเภทนี้คือ เป็นผู้เล่าเรื่องที่มีความรับรู้จำกัด

เพราะไม่สามารถรับรู้ความคิดหรือเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลักได้ ซึ่งจะเล่าเรื่องผ่านสรรพนามบุรุษที่ 1 “ผม” “ฉัน” “ดิฉัน” “ข้าพเจ้า” เป็นต้น

1.2 ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละคร แต่เรียกตัวเองว่าข้าพเจ้า ผู้เขียนหรือผู้เล่าเรื่องแบบนี้มักจะแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครผู้รู้ดีดี รู้ปัจจุบันและอนาคตผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตนแบ่งเป็นผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้เห็นเหตุการณ์ ความคิด ความรู้สึกทุกอย่างในเรื่องแสดงทัศนะ ความคิดเห็น ตีความ วิเคราะห์ได้ ผู้เล่าเรื่องประเภทนี้จะเน้นเพียงเสียงเสมือนมี ตัวตนและผู้เล่าเรื่องแบบรับรู้จำกัด เป็นผู้เล่าเรื่องที่เล่า ความคิดความรู้สึกหรือความเป็นไปของตัวละครตัวเดียว ผู้เล่าเรื่องแบบนี้ไม่แตกต่างกับผู้เล่าเรื่องแบบละครหลัก เพราะผู้อ่านรับรู้ความคิดของตัวละครได้เพียงตัวเดียว

ผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนะของตนหรือแบบวัตถุวิสัย หรือแบบตากล้อง เรื่องที่มีผู้เล่าเรื่องคล้ายกับว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเองโดยไม่มีผู้เล่าคล้ายเรากำลังดูภาพยนตร์เพราะผู้เล่าบรรยาย เฉพาะลักษณะภายนอกหรือเหตุการณ์โดยที่ไม่เข้าไปในความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านตีความเอาเองจากการกระทำของตัวละคร

ตามแนวทางการแบ่งประเภทผู้เล่าเรื่องข้างต้นเมื่อพิจารณาแล้ว นวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะ นานแค่ไหน” มีกลวิธีการเล่าเรื่องแบบที่ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง เนื่องจากผู้อ่าน รับรู้เรื่องราวต่างๆ ผ่านความคิดของตัวละคร “ฉัน” ตั้งแต่เริ่มดำเนินเปิดเรื่องมา ดังข้อความที่ว่า

“ วันหนึ่งฉันไปนั่งคุยเล่นที่บ้านคุณย่าจ้าว ฉันอ่านไดอารี่ของหลานสาวคุณย่าจ้าว หลานสาวคนนี้เป็นเด็กมัธยมต้นที่ไม่ค่อยพูดและขี้อาย ไดอารี่วางอยู่บนโต๊ะน้ำชาทาน้ำมันชกเงาสีดำที่มีขาโค้ง เหมือนกับเชิญชวนให้ใครๆ มาอ่าน ในไดอารี่เขาเขียนว่า “ถึงฉันจะไม่ได้เกิดในครอบครัวที่ดี แต่ความคิดปฏิวัติของฉันก็ไม่ได้ลดลงหายไป... ” (หน้า 17)

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เขียนอยู่ในเรื่องเล่าเรื่องผ่านสรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ฉัน” การเล่าเรื่องผ่านมุมมองชนิดนี้ผู้เขียนสามารถเข้าถึงความคิด ความอ่าน พฤติกรรมทุกอย่างของตัวละครในนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นตัวละครในนวนิยายเสียเอง เพราะเมื่อผู้เขียน เขียนแบบที่ตนเองรู้สึก ก็จะสามารถเขียนได้ง่ายขึ้น

นวนิยายเรื่องนี้ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ฉัน” ในการเล่าเรื่อง ซึ่ง “ฉัน” เป็นผู้สังเกตการณ์ที่ใกล้ชิด และผูกพันกับตัวละครเอกที่สุด เนื่องจากเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ดังความที่ว่า

“หลังจากที่ฉันออกจากปักกิ่งฉันไปอยู่เมือง ป. ฉันเติบโตขึ้น มี่งาน มีครอบครัว แต่ทุกปีฉันก็ต้องหาโอกาสกลับไปปักกิ่ง ไปเยี่ยมเยียนนักเขียนหนังสือเด็ก เพื่อหาต้นฉบับที่น่าสนใจให้สำนักพิมพ์ที่ฉันทำงานอยู่ ฉันถือโอกาสไปเยี่ยมญาติที่อยู่ปักกิ่ง ฉันมีลูกผู้หญิงผู้หญิงชื่อ ไปต้าลิ่ง ที่เจอกันบ่อยที่สุด ไปต้าลิ่งชอบเอาเรื่องของตัวเองมาให้ฉันช่วยแก้ปัญหา สุดท้ายเขาก็ไม่ทำตามคำแนะนำของฉันสักอย่าง เหมือนคนไข้ที่หมอสั่งยาอะไรก็ไม่กิน แต่เรายังพบกันบ่อยๆ แต่เราก็กังขังบ่อยๆ ใครใช้ให้ฉันเป็นลูกพี่พี่ของเขาละ” (หน้า 8)

“หลายปีต่อมา ไปต้าลิ่งบอกกับฉันว่าเขาล้มป่วยไปตอนอายุ 10 ปี ก็คือรักแรกของเขา เขาบอกว่าตอนนั้นเขาเกลียดความอ่อนแอของตัวเองมาก ควบคุมตัวเองไม่ได้ จนถึงเวลานี้ไปต้าลิ่ง 30 กว่าปีแล้ว ก็ยังยืนยันว่าคุณอาจ้าวเป็นชายจีนที่หล่อที่สุดที่เคยเห็นมา ส่วนฉันเมื่อโตแล้วกลับคิดไม่เหมือนไปต้าลิ่ง แต่ก็ปลงอนิจจังที่เขาโง่มากๆกับ “ความรักครั้งแรก” ตั้งแต่นั้นมาเราไม่เคยเจอคุณอาจ้าวอีกเลย คุณอาจ้าวคงไม่รู้ไปตลอดกาลว่าเด็กหญิงไปต้าลิ่งอายุ 10 ปีที่ฟูมฟักเป็นลมหมดสติก็เพราะเขา เขาคงไม่เชื่อว่าเด็กหญิงอายุ 10 ปีจะเป็นลมล้มป่วยไปได้เพราะเจอผู้ชายที่หล่อที่สุดในดวงใจของตน ”(หน้า 26)

“แม้ว่าไปต้าลิ่งลูกพี่ลูกน้องของฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาก็ยังมีท่าทางเป็น ๆ เซ่อ ๆ คุณเป็นคนบริสุทธิ์ ซื่อตรง ไร้เดียงสา ในโลกนี้น่าจะมีคนแบบนี้เหลือไม่มากตอนที่เขาเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย เขาเป็นนักเรียนที่ดี จนถึงเมื่ออยู่ชั้นปีที่ 3 เขาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของสโมสรนักศึกษา เขาชอบ

ช่วยเหลือคนอื่น. ทำกิจกรรมอย่างคนมีน้ำใจ ทำแม่แต่งงานเล็ก ๆ ที่ทำให้เขาเสียเวลาเรียน ฉันคิดว่าเขาคงไม่ชอบเรียนนักหรอก เขาเรียนอยู่คณะจิตวิทยา บางครั้งชั้นเรียนยังไม่เลิกเขาก็หนีกลับไปนอนที่หอพัก แต่เขาก็เรียนจนจบอย่างสบายใจ” (หน้า 41)

“ฉันกลับไปเมือง ป. แล้วยังได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากเขา บอกว่าหลังจากดูหนัง “โลกดีพร้อม” แล้วรู้สึกรักเด็กมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และเป็นครั้งแรกที่รู้สึกอิจฉางานอาชีพที่ฉันทำอยู่ อยากให้ฉันหางานสำนักพิมพ์หนังสือเด็กให้เขา เขากำลังคิดจะเปลี่ยนงาน ฉันว่าทำอย่างนี้ก็บ้าแล้ว งานสำนักพิมพ์ไม่ใช่่ง่าย ๆ อย่างที่คิด แต่ไปทำสิ่งก็ไม่ได้เปลี่ยนงาน ไม่ใช่ว่าเขาเชื่อฉัน แต่เป็นเพราะเขาพบรักอีกแล้ว” (หน้า 66)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เล่าเรื่อง คือ “ฉัน” มีความสนิทสนมกับตัวละครเอกมากที่สุดสังเกตได้จากข้อข้างต้น การที่ไปทำสิ่งเติบโตมาพร้อมกับ “ฉัน” มาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็ยังคงขอคำปรึกษาจาก “ฉัน” อยู่เสมอ แสดงให้เห็นว่า “ฉัน” ที่เป็นลูกผู้พี่ เป็นคนที่เป็นห่วงใยที่สุด จึงสามารถเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับตัวละครเอก นั่นคือ ไปทำสิ่ง

“ฉัน” ที่เป็นผู้ดำเนินเรื่องมีความสัมพันธ์กับพี่หมาหูท่ง หรือเติบโตที่พี่หมาหูท่งตั้งแต่ยังเป็นวัยเยาว์ จึงสามารถรู้ตำแหน่ง สถานที่ ครอบครองได้ทั้งหมดและเล่าได้อย่างละเอียด ดังความที่ว่า

“ฉันเคยอยู่ในหูท่งที่ปักกิ่ง เป็นเด็กหูท่งคนหนึ่ง ฉันไม่เคยลืมพวก เด็กหญิงที่ร่าเริง ช่างพูด และไม่คิดมากพวกนั้นเลย ฉันมักคิดว่าถ้าไม่มีเด็กพวกนี้ร่าเริง ช่างพูด และไม่คิดมากพวกนั้นเลย ฉันมักจะคิดว่าถ้าไม่มีเด็กพวกนี้ หูท่งจะเรียกว่าหูท่งหรือไม่หนอ ปักกิ่งจะเป็นปักกิ่งไหม ฉันพูดแบบนี้อาจจะทำให้ เธอไม่ค่อยพอใจ อาจจะถามว่าฉันเอาอะไรมาพูดไหนเธอลองว่ามาซิ” (หน้า 7)

“ฉันยืนหลบฝนอยู่หน้าปากทางแล้วเข้าหูท่งที่ถนนเต็งซื่อ (เมืองแห่งโคมไฟ) ด้านตะวันตก ยืนอยู่ใต้ชายคาตรงประตูที่เลิกใช้ไปแล้ว คิดถึงโซดาแช่เย็นกับเรื่อง แชมพูไซ่ ฝนค่อยๆซาลงจนหยุด ฉันน่าจะหยุดคิดเรื่องชีวิตยามเยาว์ไว้แค่นี้และไปห่างซื่อตู” (หน้า 14)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่า “ฉันทน์” มีความสัมพันธ์กับฟุหม่าหูท่งอย่างมาก เพราะเวลาที่เล่าออกมาทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพตามไปได้ ว่าเหตุการณ์ที่กำลังกล่าวถึงนั้น เกิดขึ้นตรงไหน บริเวณนั้นมีอะไรบ้าง ในตรอกขอยนั้นมีอะไรเป็นจุดสำคัญ

“ฉันทน์” มีความสัมพันธ์กับตัวละครเอก หรือ ไปต๋าลิ่ง คือเป็นลูกพี่ลูกน้องกันนั้น “ฉันทน์” จึงมีความรู้สึกหลากหลายรูปแบบต่อตัวละครเอกและถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครเอกออกมาเช่นกัน ดังข้อความที่ว่า

“ฉันทน์ทำให้ไปต๋าลิ่งรู้สึกอับอายมาก ทำให้เขาเศร้าใจ มีผู้ใหญ่แต่งกายสีเทาเดินไปมาอยู่แถว ๆ หูท่งเสมอ คนพวกนี้ถูกคุมตัวและถูกตราหน้าว่าเป็นคนชั่ว 4 ประเภท (ได้แก่ นายทุนเจ้าของที่ดิน ชาวนาที่มั่งคั่งพวกต่อต้านการปฏิวัติ และคนที่นิสัยไม่ดีทำเรื่องเลว ๆ เป็นพวกที่มีปัญหาด้านการเมือง) พวกเขาถูกจับมากวาดถนน ขัดเช็ดถูบริเวณตีนกำแพง ล้างล้างสาธารณะจนหลังโค้งงอ ตั้งแต่ดูเรื่อง “สาวขายดอกไม้” แล้วพอไปต๋าลิ่งเจอคนพวกนี้ในหูท่งเมื่อไร ก็จะเดินเซตหัวยี้ตอก เหมือนจะยืนยันว่าฉันทน์ไม่ใช่เจ้าของที่ดินแน่ไป ฉันทน์ต่างจากคนพวกนี้ เขายังคงรบเร้าถามฉันทน์เสมอว่า “พี่คิดว่าหนูมีอะไรเหมือนเจ้าของที่ดินไหม เขายังคงรบเร้าถามฉันทน์เสมอว่า “พี่คิดว่าหนูมีอะไรเหมือนเจ้าของที่ดินไหม นอกจากมีแน่เดียวกัน ” (หน้า 19)

“ทุกวันตอนกินข้าวเย็นเสร็จ ทุกคนต่างรีบไปที่บ้านเลขที่ 9 ไปต๋าลิ่งเกือบจะโกรธคุณยาย เพราะเวลาเดียวกันนี้เกือบทุกวันคุณยายต้องไปปลดทุกข์ ไปต๋าลิ่งต้องช่วยคุณยายเทกระโถนเสียก่อนจึงจะไปได้ ถึงตอนนั้นบ้านเลขที่ 9 ก็จัดฉากแสดง “นางพญาผมหาว” เสร็จแล้ว โอ้! มันเป็นช่วงเวลาที่ไปต๋าลิ่งรู้สึกทรมานใจมากที่สุด เพราะคุณยายใช้เวลาปลดทุกข์นานมาก คุณยายสูบบุหรี่ไปพลาง บางทีก็อ่านหนังสือขนาด 32 หน้ายกเรื่อง “วาทะของท่านประธานเหมา” ช่างโหดร้ายเสียจริงๆ ทำให้คุณยายถึงไม่เข้าใจจิตใจของไปต๋าลิ่งเลย ฉันทน์ยืนอยู่ข้างๆเขา รู้สึกว่าตัวเองโชคดียิ่งๆ ที่ไม่ต้องทำหน้าที่เทกระโถนอย่างนี้ แต่ก็รู้สึกเห็นใจไปต๋าลิ่งลูกผู้น้อง” (หน้า 24)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้ดำเนินเรื่อง หรือ “ฉัน” มีความรู้สึกกับตัวละครเอกว่า ไปต้ำสิ่ง มีความรู้สึกอย่างไรเมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีท่าทีอย่างไร แสดงความรู้สึกอาการอย่างไรและ แสดงให้เห็นว่า “ฉัน” มีความรู้สึกอย่างไรกับ ไปต้ำสิ่ง ทั้งความรู้สึกห่วงใย ความรู้สึกโกรธที่ไม่ยอมเชื่อฟัง เป็นต้น สามารถทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก ของไปต้ำสิ่งและของ “ฉัน” ที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง

5. บทบาทสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีน

นวนิยายเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่นั้น” เป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่เป็นเครื่องมือในการนำเสนอแนวความคิดและบทบาทของสตรีที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีน ในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทในเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นในทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรม เพื่อให้สังคมได้รับรู้ผ่าน ตัวละครหญิงซึ่งเป็นตัวละครเอกหรือตัวเด่นของเรื่องซึ่งนวนิยายเรื่องนี้อย่างนี้

สตรีต้องมีความรักความผูกพันในครอบครัว ให้ความสำคัญกับสายสัมพันธ์ในหมู่พี่น้อง ซึ่งผู้เป็นที่ที่จะต้องปฏิบัตินั้นคือ ไปด้าสิ่ง ยอมเสียสละความสุขหรือสิทธิของตนเพื่อน้องชาย ดังตอนที่ว่า

“ด้าหมิงที่น่าสงสารทำไมน้องจะต้องประสบเหตุร้ายต่าง ๆ นานาแบบนี้ ทำไมไปด้าสิ่งที่โชคดีกว่าจะไม่ให้น้อง ชายที่รักได้อยู่ในอพาร์ทเมนต์ใหม่ที่เขา อยากอยู่ละยังคิดยิ่งรู้สึกที่ตัวเองผิดจะต้องรีบไปหาน้องเดี๋ยวนี้บอกว่าจะแลกบ้านกันได้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเขายินดี จะย้ายไปอยู่กับพ่อแม่..”(หน้า82)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ไปด้าสิ่ง เสียสละอพาร์ทเมนต์ของตนให้กับน้องชายของเธอ จะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัวและสายสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องของ ไปด้าสิ่งกับด้าหมิง ผู้เป็นน้องชายของเธอ เธอรักน้องชายมาก สามารถเสียสละของส่วนตนให้กับน้องชายได้เสมอ สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมสังคมจีนสมัยก่อน ที่ต้องให้ความสำคัญกับคนในครอบครัวอยู่เสมอ ตามหลักแนวคิด ของขงจื้อที่ว่า “ครอบครัวเป็นรากฐานของสังคม ครอบครัวจึงเป็นหน่วยของสังคมที่สำคัญที่สุดสังคม จะดีได้หากมีครอบครัวที่ดี ” (สหัส ปิติสาร, 2553: ออนไลน์)

นอกจากให้ความสำคัญแก่ครอบครัวและสายสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในสายเลือดแล้วนั้น ผู้วิจัยยังพบความกตัญญูตเวทีของตัวละครหลัก ดังความที่กล่าวว่า

“ไปต๋าลิ่งเป็นคนที “เหรินอี” จริงๆ ตอนที่เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ 1 คุณย่าจ้าวเป็นลมอยู่ที่ส้วม สาธารณะ เขาแบกท่านกลับบ้าน (หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องเขาประคองคุณย่าจ้าวกลับบ้าน) ตอนที่อยู่ชั้นประถมปีที่ 2 เขาก็ช่วยเท กระโถนให้คุณยายของเขาทุกวัน คุณยายของเขาใช้ส้วมสาธารณะที่ต้องไปนั่งยอง ๆ ไม่ได้ ท่านจึงต้องถ่ายในกระโถนที่บ้านทุกวัน” (หน้า 18)

จากความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูกตเวทีของไปต๋าลิ่งที่มีต่อคุณยาย ซึ่งเธอแสดงออกด้วยการดูแลท่านด้วยความเต็มใจและคำว่า “เหรินอี” มาจากลัทธิขงจื้อโดยลัทธิขงจื้อมีคุณธรรมหลักคือ “เหริน” “หลี่” และ “อี” ซึ่ง “เหริน” หมายถึงความรักความอาทรและการปฏิบัติที่มี ต่อพ่อแม่และคนในครอบครัว “หลี่” หมายถึงกฎทางสังคมที่ควรปฏิบัติเพื่อสืบทอดความต่อเนื่องทาง วัฒนธรรมและ “อี” หมายถึง ความถูกต้อง เทียงธรรมเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญดังนั้น “เหรินอี” จึงมีความหมายว่ารักคนอื่นเหมือนรักตัวเอง กตัญญู เคารพผู้ใหญ่ ไม่เห็นแก่ตัวและคนจีนมีความศรัทธา ในลัทธิขงจื้ออย่างมาก ซึ่งได้ยึดมั่นและปฏิบัติต่อ ๆ กันมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานและมีคาสอนที่ เกี่ยวกับความกตัญญูกตเวทีว่า “ความกตัญญู กตเวที บุตรควรมีความกตัญญูจากใจจริง มีความ นอบน้อม การบูชาบรรพบุรุษ” (สัทส ปิติสำโร, 2553: ออนไลน์)

ผู้วิจัยยังพบว่าผู้ประพันธ์เสนอภาพ ตัวละครหลัก “ไปต๋าลิ่ง” เพื่อสะท้อนให้เห็นความเป็น ผู้หญิงที่ไม่สวย รูปร่างไม่งาม ไม่มีฐานะที่ร่ำรวย แต่มีจิตใจงดงามเป็นที่รักใคร่ของผู้ใหญ่และคนรอบข้าง แสดงให้เห็นว่าความงดงามของผู้หญิงอยู่ที่จิตใจ เป็นสำคัญ ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก ดังตอนที่ว่า

“เขาเริ่มฉากชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่งทางานอย่างตั้งใจมีมนุษย์สัมพันธ์ ดีกับทุกคนตอนไปฝึกงานที่ห้องอาหารฝรั่งเขาน้ำหนักเพิ่มสองกิโลกรัมการ ทางานโรงแรมไม่ได้เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยของเขามากนัก เขายังดู เหมือนเป็นเด็กนักเรียนไม่ติดการถากถางหรือเฉยเมยหรือเสแสร้งตาม แบบคนทำงานในโรงแรมใหญ่ถึงเพื่อนร่วมงานจะว่ากระแหนะกระแหน เขาบ้าง เขาก็ไม่เข้าใจเอาแต่หัวเราะ คุณสมบัติของเขาทำให้ใครใคร

ชอบ เขาแม่แต่ป่าที่ดูแลห้องล็อกเกอร์เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวของพนักงานยังชม เขามากกว่าถึงโรงแรมจะมีเด็กสาวคนอื่นหน้าตาสวย ๆ แต่ฉันชอบไปต้ำลิ่ง” (หน้า)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ไปต้ำลิ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นคนดี เป็นที่ชื่นชอบของผู้คน เนื่องจากมีคุณธรรม มีมารยาท รู้จักกาลเทศะ แต่ว่ามีรูปร่างหน้าตาไม่สวยงาม สะท้อนให้เห็นว่า อย่าตัดสินคนอื่นจากภายนอก ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตา การที่เราจะตัดสินคนนั้นได้ว่าเขาเป็นคนดี หรือคนไม่ดีไม่ใช่หน้าตาหรือการแต่งตัว แต่สิ่งที่จะทำให้ทราบได้นั้นคือ การมีมารยาท การพูดจา อ่อนหวาน อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ รู้จักกาลเทศะ ปฏิบัติตนในทางที่ดี

สิ่งที่พบอีกประการเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของค่านิยมแบบดั้งเดิมและค่านิยมแบบใหม่ คือ ผู้หญิงที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมและต้องตัวผู้ชาย มีวิถีชีวิตแบบชาวตะวันตก ไม่สนใจขนบธรรมเนียม ประเพณีดั้งเดิม เช่น ตัวละคร เสี่ยวเฟินที่เป็นลูกผู้หญิงของไปต้ำลิ่งและต้องตัวผู้ชายอยู่บ่อยครั้ง ดังความที่ว่า

“เขาอ้างว่าไปทางเดียวกัน เมื่อทาแบบนี้เสี่ยวเฟินได้ประหยัดเงินค่า รถเมล์ เขาพอใจและไม่ตะจิตตะขงใจที่จะรับบริการต่าง ๆ แบบนี้และเขามีวิธีที่ จะขอบคุณคนที่ช่วยเหลือเขา วิธีหนึ่งที่ทำเป็นนิสัยคือ ตีต้นขาของผู้ชายแล้วพูด ว่า “คุณนี่ตลกจัง!” พวกผู้ชายที่ถูกตบขาจะรู้สึกหัวใจเต้นแรง “คุณนี่ตลกจัง!” เป็นคากากวม ไม่รู้ว่า จะหมายถึงอะไรดี พวกเขาชอบที่จะหวนคิด แต่ไม่ กล้าถูกเนื้อต้องตัวเสี่ยวเฟิน ไม่ทันไรก็ตบขาผู้ชายเป็นการกระทำที่ไร้การอบรม ลังสอน แต่ไม่มีใครว่าอะไร เสี่ยวเฟินเลย” (หน้า 61)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เสี่ยวเฟิน ไม่รักษนวลสงวนตัวตามค่านิยมผู้หญิงจีนยุคดั้งเดิม โดยค่านิยมของผู้หญิงจีนแบบดั้งเดิม คือ เป็นผู้หญิงที่มีคุณธรรม รักษนวลสงวนตัว ปฏิบัติตนตาม ขนบธรรมเนียมไม่ชิงสุกก่อนห่าม ซึ่งเสี่ยวเฟินได้ปฏิบัติตนตามค่านิยมแบบใหม่ที่ได้รับมาจาก ชาวตะวันตกนั้นคือ ผู้หญิงสามารถและเนื้อต้องผู้ชาย ผู้ชายสามารถและเนื้อต้องตัวผู้หญิงได้ โดยสิ่ง เหล่านี้ชาวตะวันตกไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องที่แปลกหรือผิดปกติแต่อย่างใด แต่ค่านิยมแบบจีนแบบดั้งเดิมนั้น ผู้หญิงและผู้ชายไม่สามารถและเนื้อต้อง

ตัวกันได้หรืออยู่ด้วยกันได้ ถ้าหากยังไม่ได้เข้าพิธีแต่งงานกันหรือเป็นสามีภรรยา กัน ดังนั้นเสี่ยวเฟิน ตีตันขา ของผู้ชายเป็นการประพุดิแบบค่านิยมแบบใหม่อย่างชัดเจน

ผู้หญิงในสังคมจีนยังได้รับการแต่งกายตามค่านิยมแบบใหม่ตามชาวตะวันตก เช่น การทาเล็บ เท้าของ ตัวละคร เสี่ยวลิว ดังความที่ว่า

“เขาชอบสวมรองเท้าแตะเห็นเล็บเท้าทาด้วยกลีบดอกเทียน สี เหลืองพ่น ๆ และสีแดง เหมือนกับผล แอปเปิ้ลคอต สมัยนั้นทั้งหญิงและทั้ง ปักกิ่งไม่มีใครกล้าทาเล็บแบบนั้น มีแต่เสี่ยวลิวแห่งซีตันเท่านั้น” (หน้า 30)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการทาเล็บเป็นค่านิยมแบบใหม่ที่ได้รับมาจากชาวตะวันตกเพราะ คนจีน ตามค่านิยมแบบดั้งเดิมไม่มีใครกล้าทาเล็บเนื่องจากมือและเล็บเป็นอวัยวะที่ทำงานหนักไม่แพ้ ส่วนอื่น ๆ ของ ร่างกาย เพราะการทำงานต้องใช้มือในการหยิบจับสิ่งต่าง ๆ มากมาย ยกตัวอย่างเช่น การปลูกข้าว การไถนา สร้างบ้านเรือน เป็นต้น ทั้งวันแทบไม่มีเวลาพัก คนจีนค่านิยมแบบเก่าจึงคิดว่า การที่ทาเล็บจะทำให้ไม่สะดวก ต่อการทำงานหรือสิ่งที่ต้องทำในกิจวัตรประจำวันแตกต่างกับเสี่ยวลิว หญิงสาวผู้มีมือที่งดงาม ไม่หยาบ กระด้างที่แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงที่มีฐานะดีที่ไม่ต้องทำงานหนักและ เธอทาเล็บสีเหลืองหมายถึงความร่ำรวย และสีแดงหมายถึงความโชคดี เธอทาเล็บเพื่อเพิ่มความมั่นใจ ความสวยงามให้กับตนเองตามตามชาวตะวันตก และสิ่งที่เธอปฏิบัตินั้นได้รับความสนใจจากคนในสังคม พอสมควร

ทรงผมที่หญิงสาวคนจีนในแบบค่านิยมแบบใหม่ที่ปรากฏจากตัวละครเสี่ยวลิว ดังความที่ว่า

“เขาดูหมิ่นกรอบแบบจารีตที่ใช้กับเด็กหญิงซึ่งถือว่าดี พวกนี้ถักเปียเรียบ เขาจะถักเปียหลวมๆ ปล่อย ลูกผมให้หลุดๆ ลุ่ยๆ อยู่ข้างผมทั้งสองข้าง ทาให้ดูกล้า ก่ากัน ยั่วๆ มองดูแล้วเหมือน กับว่าเขาเพิ่งตื่นนอน หรือยิ่งไปกว่า นั้นคือเพิ่งนอนกับผู้ชายมาที่จริงแล้ว เขาน่าจะเพิ่งล้างหม้อที่ใช้ทาข้าวต้มผัก เสริจ หรือเพิ่งกิน ผักดองแกล้มกับวอโกว” (หน้า 30)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ค่านิยมแบบดั้งเดิมของผู้หญิงจีนต้องถักเปียเรียบ เนื่องจาก ตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิง คนจีนต่างไว้ผมยาว แล้วมัดเป็นมวยที่เอียงกลางกระหม่อมมาด้านหลังเล็กน้อย และถักเปียรวบให้เรียบ ที่ทาเช่นนี้ก็เพราะถือคติลัทธิขงจื๊อว่า “ผมและอวัยวะอื่น ๆ ของร่างกายเป็นสิ่ง ที่ได้รับจากพ่อแม่ไม่อาจทำลายได้” (กรกิจ ดิษฐาน, 2560: ออนไลน์) และสะดวกในการใช้ชีวิตในท้องทุ่ง ในการควบม้า ยิ่งธนู ผมจะได้ไม่บังหน้าเวลาลมโกรก คนจีนจึงไม่นิยมตัดผมและปฏิบัติกันมาอย่างต่อเนื่องหลายพันปี แต่ค่านิยมแบบใหม่เกี่ยวกับทรงผมของเสียวลีนั้นเป็นแบบชาวตะวันตกที่ทำทรง ผมแบบไม่รวบดึง ถักเปียมีปล่อยลูกผมออกมาบ้าง เหมือนกับว่าเป็นทรงผมตามธรรมชาติ แต่ในค่านิยมแบบดั้งเดิมของจีนถ้ามีผู้ใดไม่รัดถักเปียให้เรียบหรือดึง จะดูเหมือนกับหญิงสาวที่ไม่เรียบร้อยและไม่งดงามตามขนบธรรมเนียม

6. การใช้ความเปรียบ

นอกจากนั้นผู้วิจัยพบว่านวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ความเปรียบแนวคิดในโวหารภาพพจน์หลากหลาย ประเภทที่สัมพันธ์กับการแสดงแนวคิดในเรื่องเป็นอย่างไรดังนี้

บุคลวัต คือการกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต ไม่มีความคิด ไม่มีวิญญาณหรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่ มนุษย์ โดยให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แสดงกิริยาอาการและความรู้สึกได้เหมือน มนุษย์ (ภาทิพ ศรีสุทธิ์, 2540:ออนไลน์) ดังความที่ว่า

“จริงหรือเปล่าที่ปักกิ่งเวลานี้ไม่เหมือนสมัยก่อนอีกแล้ว แต่ก่อนปักกิ่ง ทั้งเรียบร้อย ส้ารวม สมณะ สูงส่ง และโอเนอ่อนผ่อนตาม ตอนนี่ปักกิ่งเปิดกว้าง อย่างคึกคัก เปิดรับทุกคนทั่วไป มีคนต่างจังหวัดไม่รู้เท่าไร ต่อเท่าไรที่เข้ามาใน ชีวิตปักกิ่งสมัยก่อนคนในหุบยังพูดภาษาปักกิ่งกันอย่างเจื้อยแจ้วเร็วไวเสียงไม่ชัด เหมือนกัดของแข็งแข็งไว้หน่อยหนึ่ง ภาษาแบบนี้ไม่มีแล้ว” (หน้า 7)

ข้อความข้างต้นที่กล่าวมานั้น มีการใช้บุคลาธิษฐานในการเล่าเรื่องคือ “ปักกิ่งทั้งเรียบร้อย ส้ารวม สมณะ สูงส่ง และโอเนอ่อนผ่อนตาม ตอนนี่ปักกิ่งเปิดกว้างอย่างคึกคัก” แสดงให้เห็นว่า กรุงปักกิ่งเป็นเมืองที่สงบสุข เรียบง่าย แต่ในภายหลังมีการเปิดกว้างให้ผู้คนเข้ามามากมายทำให้เมืองมีความคึกคัก โดยใช้คำว่า เรียบร้อย สมณะสูงส่งโอเนอ่อนผ่อนตามมาใช้แสดงกิริยาอาการของเมือง ซึ่งคำเหล่านี้มักใช้แสดงความรู้สึกอาการของมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิต สามารถเปรียบเทียบนางเอกหรือสตรี คือ เมืองปักกิ่งที่เรียบร้อย ส้ารวม แต่เมื่อมีค่านิยมชาวตะวันตกเข้ามาสู่ในสังคมที่มีการเปิดกว้างมาก ยิ่งขึ้นจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในบทบาทของสตรีได้

อติพจน์ คือ โวหารที่กล่าวเกินความจริง เพื่อสร้างและเน้นความรู้สึกและอารมณ์ ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่าย และแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน ดังความที่ว่า

“ฉันหัวเราะฮา ๆ แล้วดึงกระดิกจากมือไปตำสิ่งมาตี้อีกอีกใหญ่เข็มหมื่นๆเล่มทิ่มแทงขมับ ขอบตาก็เจ็บแสบร้อน แต่ก็ทำให้กระปรี้กระเปร่า ฉันเอียงคอไปทางไปตำสิ่ง เขาวิ่งเหวอะๆตามฉันไปที่หูท่ง”
(หน้า 13)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีการใช้อติพจน์ในการเล่าเรื่องเพื่อให้มีอารมณ์ในการอ่าน สร้างอารมณ์ให้กับผู้อ่านรู้สึกตามสิ่งที่ได้ถ่ายทอดออกมา ดังความที่บอกว่า “เข็มหมื่นๆเล่มทิ่มแทงขมับ” ทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่า การที่ไปตำสิ่งตี้น้ำจากกระดิก ไปตำสิ่งรู้สึกเย็นเฉียบจนขึ้นขมับ

อุปมาโวหาร คือ โวหารที่กล่าวเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจความหมาย อารมณ์ความรู้สึก หรือเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น มักใช้ประกอบโวหารประเภทอื่น เช่น เทศนาโวหาร บรรยายโวหาร โดยเฉพาะพรรณนาโวหาร เพราะจะช่วยให้รสของถ้อยคำและรสของเนื้อความไพเราะสละสลวยยิ่งขึ้น ทั้งสารที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม การเปรียบเทียบอาจเปรียบเทียบความเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน เปรียบเทียบความขัดแย้ง หรือลักษณะตรงกันข้าม หรือเปรียบเทียบโดยให้ผู้รับสารโยงความคิดหนึ่งไปสู่อีกความคิดหนึ่ง โดยอาจกล่าวลอยๆ หรืออาจใช้คำแสดงการเปรียบเทียบ ซึ่งมีอยู่หลากหลาย เช่น เหมือน เสมือน คล้าย ดุจ ดัง ดั่ง ดุจดั่ง ราว ดูราว ปาน เพียง ประหนึ่ง เช่น เฉก ฯลฯ ดังความที่ว่า

“ทำไมถึงไม่ถึงโอกาสตอนนี้ทำสิ่งเขาอยากทำมาตั้งนานแล้ว ฉันเป็นคนที่รู้ใจเขามากที่สุด ฉันจับมือที่เย็นเหมือนน้ำแข็งของเขา ฉันคิดว่าเขาอายุก็เลยให้กำลังใจเขา พุดเสียงดังๆว่า “เธอทำได้แน่ๆ” (หน้า 25)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีการใช้อุปมาโวหารในการเล่าเรื่องด้วยความที่ว่า “มือที่เย็นเหมือนน้ำแข็ง” เนื่องจากมนุษย์ถ้าเกิดความตื่นเต้น มือและนิ้วมือจะมีอาการเย็นและในบทความกล่าวว่า เย็นเหมือนน้ำแข็ง จึงแสดงให้เห็นว่า ไปด้าสิ่งมีอาการที่ตื่นเต้นมาก ๆ

“ยังตอนหน้าหนาวกินผักกาดที่เรียกว่า “ซินหลี่เหมย” ไปด้าสิ่งจะเรอเสียงดังแหบห้าวเหมือนผู้ชายและเหม็นมาก การพูดเปรียบเทียบกับผู้ชายแก่ ๆ ที่เป็นเจ้านายทำให้ฉันรู้สึกเศร้าใจเพราะไปด้าสิ่งไม่ใช่แบบนั้น และไม่ได้เป็นคนที่เราโปรดปราน” (หน้า 19)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ไปด้าสิ่งเรอเสียงดัง เสียงแหบ เสียงห้าว เสียงหนา เหมือนกับผู้ชาย หรือจะแสดงให้เห็นว่า ไปด้าสิ่งอาจจะถูกมองว่ามีกิริยาที่ไม่เหมาะสม ไม่เหมือนกุลสตรีที่ควรจะเรียบร้อย การเรอเสียงดังเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมในที่สาธารณะโดยเฉพาะกับผู้หญิง

สัทพจน์ คือ กิริยาอาการต่าง ๆ ของคน การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน จะช่วยสื่อให้ผู้รับสารรู้สึกเหมือนได้ยินเสียง โดยธรรมชาติของสิ่งนั้น ๆ และเห็นกิริยาอาการของสิ่งนั้น ๆ ด้วย ดังความที่ว่า

“ฉันจะยิ้มอย่างเย็นชาแล้วพูดว่า “ขอบคุณ มนุษยธรรมของพวกฟาสซิสต์ ฉันรู้จักดี” ไปด้าสิ่งหัวเราะก๊ิก ๆ แล้ววิจารณ์ว่า “เหมือนจริงๆ เหมือนจริงๆ” (หน้า 20)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีการใช้สัทพจน์ในการเล่าเรื่อง จากเสียงหัวเราะของไปด้าสิ่ง และการใช้เสียงหัวเราะว่า “ก๊ิก ๆ” ทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเป็นการหัวเราะที่ไม่ได้ใช้เสียงดัง สามารถสื่อให้เห็นว่าไปด้าสิ่งมีการหัวเราะที่สำรวม ไม่โหวกเหวกโวยวาย แต่ถ้าผู้เขียนมีการใช้คำว่า “ฮ่า ๆ” จะสื่อได้ว่าเป็นการหัวเราะที่มีเสียงดัง

7. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

นวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่วัน” เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนสภาพสังคมที่เปลี่ยนในด้านบทบาทของสตรีให้หลังจากที่มีค่านิยมสมัยใหม่ของชาวตะวันตกเข้ามาส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งในด้านการแต่งตัว การวางตัวในสังคม มารยาท การถูกเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้าม เป็นต้น และกลวิธีการเล่าเรื่องมีความน่าสนใจในด้าน ภาษา เนื่องจากใช้ภาษาที่เรียบง่าย ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องอันชาญฉลาดด้วยการเล่าเรื่องผ่านสรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ฉัน” เป็นผู้ดำเนินเรื่องทั้งหมด เป็นผู้ที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวละครเอกได้อย่างละเอียด มีคำอธิบายประกอบกับคำศัพท์เฉพาะหรือศัพท์ภาษาจีน จึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายดาย การเปรียบเทียบในนวนิยายนั้นยิ่งทำให้ผู้อ่านมีความสนุกสนานมากขึ้น มีการเปรียบเทียบนางเอกกับตัวละครอื่น ๆ โดยใช้โวหารภาพพจน์ต่างๆ ได้แก่ บุคลวัต อติพจน์ อุปมาโวหารและสัทพจน์ ยิ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกอยากติดตามอ่านอยู่ตลอดเวลา

นวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลนะนานแค่วัน” แสดงให้เห็นว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีทรงเลือกสรรนวนิยายที่นำเสนอเนื้อหาอันจรรโลงใจ นำเสนอแนวคิดที่สามารถนำมาปฏิบัติได้ และให้ความรู้ประเด็นต่างๆ ผนวกกับพระปรีชาสามารถด้านการประพันธ์และความเชี่ยวชาญภาษาจีนของพระองค์ ทำให้นวนิยายแปลจีนมีความโดดเด่น ผู้วิจัยจึงศึกษานวนิยายแปลจีน พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่เป็นตั้งเครื่องนำสารจากสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีสู่ประชาชนชาวไทย

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

ภาษาไทย

เจียน ฉีระวิทย์. (2547). **วิวัฒนาการการปกครองของจีน**. กรุงเทพฯ:สถาบันเอเชียศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เถี่ย หิง. (2557). **ตลอดกาลน่านานแคไหนด**. แปลโดย สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.

กรุงเทพฯ:น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

ปีนอองค์ อาปะละ. (2548). “**ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายของโบทันตามแนววาทกรรมวิเคราะห์**”.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปวีณา เดชโหมด. (2560). “**การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี**” สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์

บัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เพ็ญแข งามดวงใจ. (2541). “**ผู้หญิงในนวนิยาย:การศึกษาเชิงวิเคราะห์**” ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิตบัณฑิต

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พัชนี ตั้งยืนยง. (2545). “**สตรีจีน : วิธีพัฒนาสู่การศึกษาสมัยใหม่**”. บทความวิชาการสาขาภาษาตะวันออก

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรัญญา ชนะสิทธิ์. (2559). “**การวิพากษ์วัฒนธรรมจีนสมัยเก่าผ่านตัวละครและฉากเรื่อง ตลอดกาลน่าน**

นานแค้ไหน” สารนิพนธ์ปริญญา อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. (2518). **“ข้อกระทัด 44”**. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์บูรพา.สมเกียรติ รัชัณณ. (2558).

การแตงนวนนยาย.นนทบุรี: สัมปชัณณะ:มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อรธจักร สัตยานุรัชั.(2548). **Japanization**. กรุงเทพมหานคร :ภาพพิมพ์.

สื่ออินเทอร์เน็ต

ภาทิพ ศรีสุทธิ. **โวหารภาพพจน์** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 1 ตุลาคม 2562. เข้าถึงได้จาก

https://www.baanjomyut.com/library_6/thebeauty_of_the_language/01.html

สหัส ปิติสโร. **ปรัชญาสำนักขงจื้อ** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 1 ตุลาคม 2562. เข้าถึงได้จาก

<http://www.parst.or.th/philospedia/confucianism.html>

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวอรณิชา แปลงเงิน
วัน เดือน ปี เกิด	7 สิงหาคม 2540
สถานที่เกิด	สุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	232 ถ.ประชาธิปไตย ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี 72000
ประวัติการศึกษา	
2559 – ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวัง สนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาเลือก ภาษาจีน
2556 – 2558	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี สายศิลป์ – ภาษาจีน

แบบโอนลิขสิทธิ์ภาคนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวอรุณิชา แปลงเงิน
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเลือกภาษาจีน
ภาคนิพนธ์	การศึกษามหาชนที่เปลี่ยนแปลงในสังคมจีน กลวิธีการเล่าเรื่อง และความเปรียบในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ตลอดกาลน่านานแค่ไหน”
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิวัฒน์ อินทรพร
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา	232 ถนนประชาธิปไตย ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมือง สุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี 72000
หมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้	0972971465

ลิขสิทธิ์ของภาคนิพนธ์อันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต
ข้าพเจ้ายินดีโอนสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวอรุณิชา แปลงเงิน)

วันที่เดือนพ.ศ

ลงนามผู้โอน.....

(.....)

วันที่เดือนพ.ศ